

11 - 20

1 - 10

TRIGGER

MARIA STAMENKOVIC

GUILLAUME MARIE

ELS CREADORS DE L'ESPECTACLE

Maria Stamenkovic Herranz

(Berna, Suïssa, 1976). Estudia a la Schweizerische Ballettberufs Schule de Zurich i a la Rambert School of Ballet and Contemporary Dance de Londres. Entre 1998 i 2003 treballa a Holanda amb diferents artistes visuals i coreògrafs contemporanis de la New Dance Development School d'Amsterdam. Realitza curtmetratges i fotografia (en col·laboració amb Vava Stojadinovic, Rocío Rodríguez, Spencer Tunick, Jan Fabre i Per Barclay). És convidada com a artista en seminaris de Portugal i Alemanya i imparteix tallers a Grècia, Corea del Sud i Montenegro. El 2001 es trasllada a Barcelona i col·labora amb Sol Picó, Johannes Birringer i Lynn Lukas entre d'altres, i comença així el camí de les seves pròpies creacions. El 2004 comença a col·laborar, com a ballarina i actriu, amb Jan Fabre/Troubleyn, amb qui treballa en nombrosos projectes (*The Crying Body*, *Tanhauser*, *Je suis sang*, *L'histoire des Larmes*, etc.). A Barcelona col·labora amb el músic i enginyer Àlex Posada, amb qui crea diversos projectes teatrals amb aplicacions electròniques i tecnològiques. El 2007 convida Guillaume Marie per a una *performance* al Centre d'Art Santa Mònica titulada *26th of October, Barcelona 2007*. En aquests moments té en gira un solo en col·laboració amb Stephanie Thiersch.

ESPECTACLES 1998 *Reminexistance* (en col·laboració amb Àlex Posada), Cochrane Theater, Londres / 2004 *La fábula: The Wrong Move*, Nadine, Brussel·les / 2005 *La fábula*, Teatro Curvo Semedo, Montemor-o-Novo, Portugal / 2006 *Provenance: Unknown*, Teatre Monty, Anvers, Bèlgica / 2007 *Doble Durmiente*, Festival Internacional Dies de Dansa, Barcelona / 2007 *26th of October, Barcelona 2007* (en col·laboració amb Guillaume Marie), Centre d'Art Santa Mònica, Barcelona / 2008 *Trigger* (en col·laboració amb Guillaume Marie), Teatre Lliure, Barcelona.

CURTMETRATGES 2002 *Deca*, Festivals Napolidanza d'Itàlia, Zemos98 de Sevilla i Mau Mau de Barcelona / 2004 *Do U C Me You*, Galeria k4 de Saarbrücken, Alemanya, i Metrònom de Barcelona / 2004 *When Parabola Takes over Thee*, Convent Montemor-o-Novo.

Guillaume Marie

(Caen, França, 1980). Estudia a l'École de Danse de l'Opéra de París (1990-1995) i al Conservatoire National de Musique et de Danse de París (1995-1999), on es diploma. L'any 2000 comença la seva carrera d'interpret amb Maryse Delente/Ballet du Nord. Posteriorment treballa durant alguns anys a Holanda per a Itzik Galili/Galili Dance, Susy Blok, Martin Butler i Piet Rogie/Rogie Company. A partir del 2003 col·labora amb Jan Fabre/Troubleyn a *Je suis sang* i participa en d'altres projectes a Bèlgica (Thierry Smits/Compagnie Thor, Claudio Bernardo). El 2006 participa a

Kindertotenlieder de Gisèle Vienne i Dennis Cooper, i el 2007 a *Approcher la poussière* de Guilherme Botelho/Alias Compagnie.

ESPECTACLES DE CREACIÓ 2005 *Cracking your smile*, CDN de Caen / 2006 *We are accidents waiting to happen* (en col·laboració amb Jonathan Capdevielle), Palais de Tokyo, París / 2007 *26th of October, Barcelona 2007* (en col·laboració amb Maria Stamenkovic Herranz), Centre d'Art Santa Mònica, Barcelona / 2008 *Trigger* (en col·laboració amb Maria Stamenkovic Herranz), Teatre Lliure, Barcelona.

CURTMETRATGE 2007 *Private Earthquakes*, Festival Videodansa d'Atenes / 2008 *Spinnen*.

ELS ESPECTACLES

1998 *Reminexistance*

Coreografia per a tres ballarins al voltant de la figura de la Carmen de Bizet. Es desmitifica l'individu amb tres intèrprets que simbolitzen l'ànima d'una sola persona. Tres cossos representant un cos i una vida.

2004 *La fábula: The Wrong Move*

Es comença a materialitzar la investigació del sistema electrònic amb l'enginyer Àlex Posada. Desenvolupem una nova interface per a so i llum que és estimulada pels batecs del cor en temps real per part de l'interpret. Per a la primera presentació del sistema, vaig comptar amb la presència d'Elena de Vega, cantant lírica. Elena havia de col·locar davant seu 200 gots. La idea era construir un joc entre un distanciament cap al públic per tal que la seva veu i el so dels grills pregravats agafessin cos en aquesta instal·lació orquestrada pels batecs del seu propi cor.

2005 *La Fábula*

Creació de dansa-teatre que explora la relació entre ment i cos i entre individu i societat. Aquest treball explora el regne de la memòria física, memòria "encarnada", per tal de qüestionar què s'amaga darrere del retrat; és a dir, què passa damunt de la superfície de la representació del cos. La interioritat de l'individu i la seva persona exterior, i com aquest individu, ja sigui per part del públic o del mateix intèrpret, es veu transformat pel món on viu.

2006 *Provenance: Unknown*

Primer solo en el qual la tecnologia troba la materialitat. La terra és utilitzada com a la matèria primera que actua en la ment de l'espectador com una metàfora líquida de la recerca per la seva terra natal, per fer un camí a la vida, per a la fertilització i per al nostre viatge per la terra de les desferres. Els moviments van més cap a una recerca per trobar l'equilibri entre terra i llum, sòl i cel, la materialitat i l'espiritualitat. És sobre supervivència. Sobre connectar amb la teva pròpia bombeta d'energia. De ser aquí.

2007 *Doble durmiente*

Intenta que el cos humà trobi i expressi el seu doble: la seva ànima zoomorfa. És una fàula que pretén posar de manifest la meua obsessió i curiositat sobre "l'ocult".

2007 *26th of October, Barcelona 2007*

Ahir érem uns altres que els d'avui. Avui som uns altres que els d'abans d'ahir. Demà serem uns altres que els de demà passat. Una trobada entre dos intèrprets. Una improvisació al voltant de la dependència portada a un extrem.

2008 *Trigger*

Projecte que neix de la col·laboració entre dos artistes amb trajectòries similars que es retroben i decideixen aprofundir en els seus interessos comuns: reinventar, amb els seus propis codis i natures, una fàula encantada. Una obra que gira entorn de paisatges emocionals mentre el cos esdevé missatger i la narració un dibuix nu i abstracte a l'espai.

"La veritat és irrellevant, tot és una pila de mentides i de revisionisme històric, no hi ha res proper a la veritat, tot és a la teva ment". William Burroughs

ALGUNES RESPOSTES

MARIA STAMENKOVIC

Vaig néixer a Suïssa, la meua mare és manxega i el meu pare de l'antiga Iugoslàvia, Sèrbia. Des de molt jove vaig saber que cap bandera em podria definir, per tant vaig començar a viatjar i a conèixer cultures que podien enriquir-me i fer-me entendre què és la cultura i com es pot desvincular del nacionalisme. Sóc nòmada europea, tinc a la sang els paisatges i les llengües dels països on vaig viure i vaig aprendre que la llengua serveix per sobreviure i comunicar. La meua educació va ser en 4 idiomes diferents, casa meua és un circ però tots ens entenem d'aquesta manera. Diversos personatges meravellosos que em vaig trobar pel camí em van ensenyar particularitats de la vida, i per a mi ha estat una via enriquidora explorar sempre el costat fosc del sol.

La meua ideologia política es basa en la llibertat, el multicultural, el diàleg i l'intercanvi de cultures.

Provenint d'una família de classe mitjana i havent viscut en el capitalisme i després en el comunisme, l'emmascamament del que hi ha darrere i del que veiem realment em fascina. Què s'amaga en realitat? Per exemple, a *Provenance: Unknown (Procedència: Desconeguda)*, un treball que vaig realitzar durant anys investigant conjuntament amb l'enginyer Àlex Posada, vam desenvolupar un sistema electrònic a través del qual la intensitat dels batecs del meu cor en temps real esdevenia una metàfora. Tot el que es veia a la posada en escena (la llum de les bombetes –electricitat– i la música –un antic vinil del meu pare) era el ritme intern del meu cos. Quan jo m'activava, el ritme del meu funcionament biològic tenia llum i música. L'àncora en aquest espectacle va ser el material TERRA i era també un homenatge a la classe obrera i al genial enginyer serbi Nikola Tesla.

La meua generació és indefinida, plutònica, era aquí i ara no hi és i després tornarà i qui sap com, perquè tots ja som uns emigrants *forever*.

Les pel·lícules d'horror han estat una gran inspiració per a mi. Directors pels quals tinc molta estima són David Lynch, David Cronenberg, Werner Herzog, John Casavettes, David Aronovski, els germans Coen, Andrei Tarkovski, Orson Welles, Dario Argento i alguns treballs de Jodorovski.

En literatura, Edgar Allan Poe. Encara que últimament llegeixo el diari. Però els eslaus han estat una inspiració pro-

funda, els realistes francesos també i ara la literatura americana és tot un descobriment.

És impossible triar una cançó. La música és massa gran.

Els espectacles que més m'han marcat han estat els de Bjork, Marina Abramovic, *Enter Achilles* de DV8, *My movements are alone like a street dog* de Jan Fabre i *Kamer Kamer* de William Forsythe.

El que em va fer acostar a les arts escèniques van ser els Ballets Russos, els contes de Hans Christian Andersen, el meu pare i la naturalesa salvatge. Per a mi, el teatre era un lloc on em podia explorar i, a través del cos, concentrar-me en el moment i treballar amb aquesta màgia.

El meu interès per les arts escèniques va néixer com a intèrpret i com a espectadora de la vida. Suposo que sempre he tingut la necessitat d'aprofundir, reflexionar i treballar sobre l'existència de l'ésser humà i la seva naturalesa, convertint el seu comportament i el seu entorn en una fantasia poètica. A casa sempre muntava instal·lacions amb els llençols i m'inventava personatges. Al barri, ja des de molt petita, ensenyava als meus amics a ballar i els coreografiava. Però recordo molt bé que sempre em quedava fixada en la naturalesa, aquests camps de gira-sols i de blat infinits que duïen les ones del so per

l'espai. Vaig començar a somiar durant el dia i va ser a través del cos com vaig trobar el sentit per poder crear i comunicar-me amb els altres en un present determinat. De cop i volta les fronteres desapareixen i hi ha una tornada al cos. És tot un ritual on el caos també té el seu espai.

En la meua carrera com a intèrpret, ha estat una experiència important col·laborar amb artistes com Jan Fabre. Amb ell he pogut explorar els límits del cos i de la ment, la disciplina i la vocació. El mateix amb Marina Abramovic, una artista amb la qual he pogut compartir pensaments i intercanviar opinions. El diàleg és molt important per a mi, per això prefereixo treballar en col·laboració, perquè posa l'ego de l'artista al límit, fins que el sobrepasses i arribes a un altre lloc, al lloc de la teua veritable possibilitat de creació i imaginació.

Com a espectadora, el que busco és sentir, veure i escoltar l'univers de l'artista. Tenir espai per a la imaginació.

En realitat em dirigeixo a qualsevol espectador, però sempre m'ha agradat l'espectador que ve per l'experiència ritual del teatre. M'agradaria especialment arribar a Javier Bardem, he he... Al meu pare, en realitat.

El públic és un mirall que permet a l'obra esdevenir. I és també gent que ha comprat l'entrada i que per alguna raó ha vingut al teatre. ■

ALGUNES PREGUNTES

MARIA STAMENKOVIC I GUILLAUME MARIE

Quin paper juga la improvisació en el vostre treball?

MARIA/GUILLAUME.- La improvisació sempre hi és present, però amb *Trigger* ens hem permès endinsar-nos més en la improvisació guiada. Crear escenes tan cinematogràfiques que la improvisació està cada vegada més i més dirigida. Tots dos som una espècie de maníacs del control, així que era molt interessant veure com cada un dirigiria l'altre alhora que improvisava.

Quin paper té la dansa en el vostre treball?

MARIA/GUILLAUME.- És la manera de convertir el cos funcional en un cos poètic. A *Trigger*, vam utilitzar el cos com a receptor de les nostres influències educatives i dels comportaments corporals personals.

La fugacitat de l'obra... Com us relacioneu amb el caràcter efímer del teatre?

MARIA.- És fantàstic, sempre cal continuar treballant, és un material o un objecte que no s'acaba mai. Però també consisteix en un moment i en una experiència que comparteixes. Hi ha moments a la vida que tens un públic davant teu i saps que és una nit màgica. Normalment, a França, he tingut experiències increïbles en aquest sentit. El públic hi està molt ficat i això fa que la vida i l'art siguin tan importants i especials. Penetres a la ment o al cor d'algú durant un segon i després ell només pot recordar que s'ha dit alguna cosa... alguna cosa en el passat... Almenys, després, tens històries per explicar.

GUILLAUME.- Per això m'agraden les arts escèniques, perquè al final d'un projecte no hi ha cap objecte, només existeixes a la memòria de la gent.

Hi ha algun espai de reflexió teòrica que sentiú pròxim al vostre treball?

MARIA/GUILLAUME.- No jutgem les coses amb els ulls del que està bé o el que està malament, sinó més per la necessitat de permetre que el nostre univers experimenti amb la bellesa, amb els seus colors, des de la llum fins a la foscor.

Quins són els vostres autors de referència, en termes de pensament?

MARIA.- Erich Fromm, Nietzsche, Gurdijeff, Antonin Artaud.

GUILLAUME.- Hermann Hesse.

Quines preguntes faríeu a un creador escènic?

GUILLAUME.- Com continues sorprenent-te al cap de tants anys?

MARIA.- Si tinguessis una altra oportunitat a la pròxima vida...?

Quins són les qualitats que més valoreu

en un intèrpret?

MARIA.- Veritat i misteri.

GUILLAUME.- L'honestedat. M'agrada quan un intèrpret em fa creure que està actuant el que és.

Com enteneu els límits, en el vostre treball, entre intèrpret i personatge, entre realitat i ficció?

Com diria Jodorowski, només pots adonar-te del que has fet un cop que t'has mort.

En quin moment de la vostra trajectòria us trobeu?

MARIA.- Contextualitzant la meua vida després d'haver arribat de Bèlgica a Espanya (Catalunya), i d'aquí a Nova York. Guardant les experiències del passat i deixant pas a unes altres. Entrant més profundament també al món del cinema.

GUILLAUME.- Ara sento que vull crear encara més, explorar i compartir el meu univers, penetrar-hi i retorçar-lo.

Paraules claus en el vostre treball, avui.

MARIA.- Transformació d'un mateix, terra de ningú, energia i paciència.

GUILLAUME.- Poètic, fantàstic i simbòlic.

Què us agradaria aconseguir al pròxim espectacle?

MARIA.- Un viatge interessant.

GUILLAUME.- A mi també!

Què és el que més detesteu veure en un

escenari?

MARIA.- Treball fàcil.

GUILLAUME.- Entreteniment. Entenc que ha d'existir i que a la gent li agrada, però per a mi el teatre és un lloc que et confronta, que t'ofereix emocions que no pots sentir a la vida real. El teatre és tradicionalment un lloc per compartir punts de vista, fins i tot els més extrems. Em sembla que és important per a una societat democràtica que el teatre mantingui la seva funció.

MARIA.- Ets tan francès...

Què és el que més us emociona veure en un escenari?

MARIA.- Els budells d'algú.

GUILLAUME.- A mi també. M'agrada quan la gent desafia el públic, quan s'arrisca de diverses maneres. Si aconseguixo creure-m'ho, pot commoure'm profundament, generar-me un munt d'emocions diferents. Quan veig una peça molt bona, puc quedar-me tremolant un parell d'hores. En aquest moment no sóc jo mateix i sento que he experimentat una mica. És una sensació meravellosa. Però molt escassa.

Una obra de teatre del repertori textual que us agradaria muntar, encara que probablement no ho feu mai.

MARIA.- Shakespeare.

GUILLAUME.- *Antígona*. ■

TRIGGER

MARIA STAMENKOVIC I GUILLAUME MARIE

Trigger va sorgir d'una col·laboració prèvia per al Centre d'Art Santa Mònica. En obtenir la possibilitat de continuar investigant sobre la Independència/Dependència entre dues persones, vam començar a interessar-nos en una anècdota, concretament en el que va passar entre William Burroughs i la mort de Joan Vollmer.

Un nit de 1953, en intentar vendre una arma per aconseguir diners i drogues, Burroughs va matar la seva esposa, Joan. Provocant-se l'un a l'altre constantment, havien decidit conjuntament jugar a la llegenda de Guillem Tell: ella es va posar un got a sobre el cap i ell va disparar. La va matar a l'acte. Després de la mort d'ella, William va començar la seva carrera literària.

A la cronologia de la seva relació, és

interessant observar que havien arribat a una tensió tan forta entre ells, un clímax tal, que mai no va ser possible aclarir si la mort de Joan va ser realment un assassinat o bé un accident.

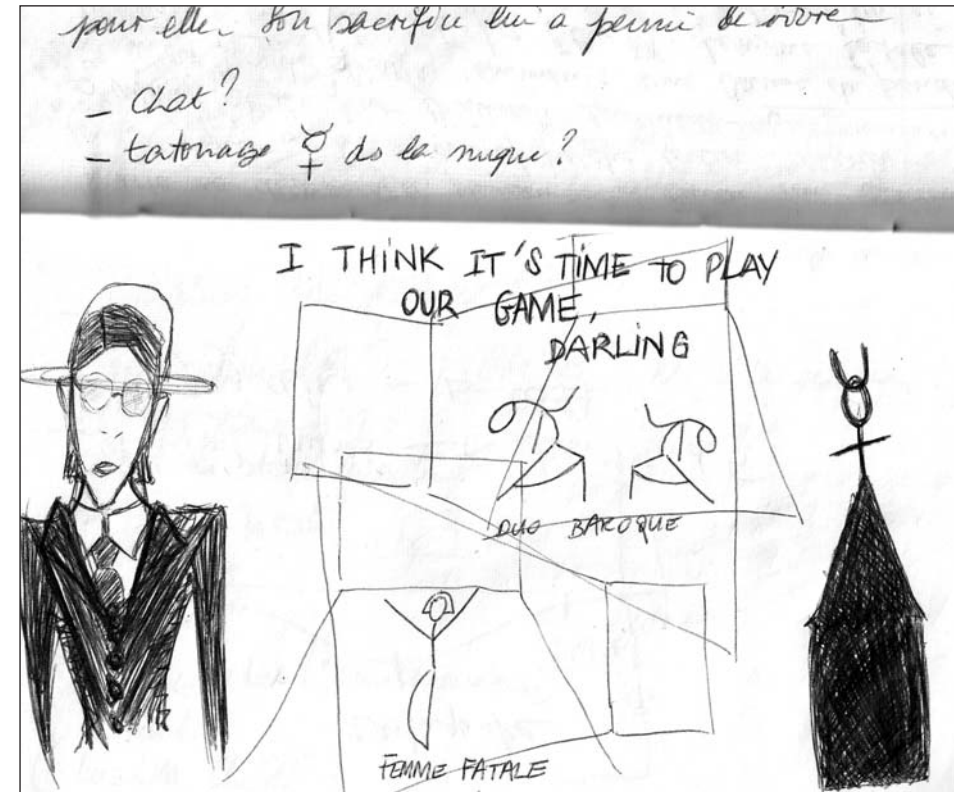
A partir d'aquesta anècdota, que s'ha convertit en llegendària, vam començar a investigar i fantasiar. Volíem explorar l'especificitat de dues persones que arriben a un grau de tensió en el qual la comunicació es converteix en barrera i cada acció resulta un atac o un joc de poder respecte de l'altre.

Des d'aquí vam començar a establir el següent:

1. EL PAISATGE VISUAL
2. EL MITJÀ AMB EL QUAL VOLEM COMUNICAR
3. ELS ARTISTES
4. I QUÈ ÉS EL QUE NO VOLEM

Vam utilitzar la idea d'un marc, com quan mires a través d'una càmera. Ens semblava important que la narració es pogués desenvolupar després, quan estiguéssim a l'estudi. Vam triar crear el guió durant els assaigs, però abans havíem reunit històries, imatges i escrits personals que tots dos havíem acumulat al llarg dels anys. De tot això vam escollir el que era millor per crear els dos personatges. Més tard, cadascú va treballar individualment abans de trobar-nos i va aportar idees en forma d'escrits breus, escenes i imatges filmades.

Tots dos procedim de terrenys i de tèc-

niques artístiques semblants, com la *performance* clàssica i moderna i les arts visuals, i també compartim el vincle amb la cinematografia. Aquest treball està construït al voltant d'imatges i d'una complexa coreografia arquitectònica en la qual el cos es converteix en el missatger i la narració en una pintura abstracta.

Els dos personatges que hem creat estan turmentats per les seves emocions, i el moviment els ha resultat

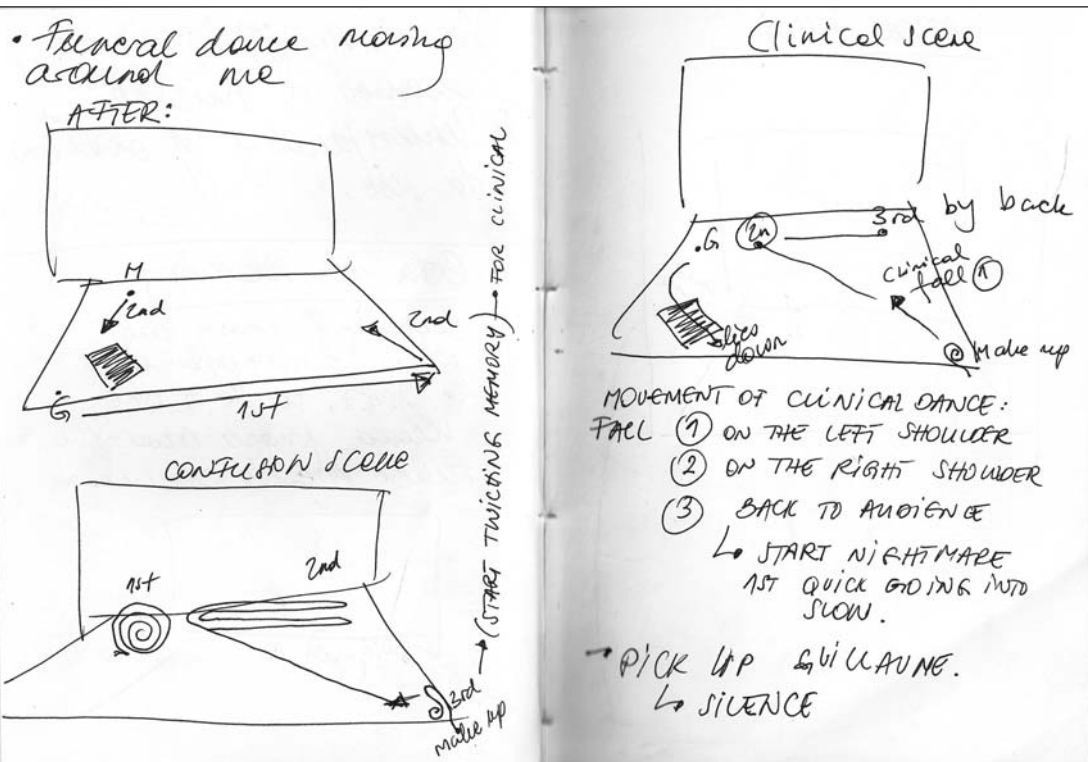
ser l'única via per expressar la frustració i la tensió. Aquests personatges estan atrapats al territori d'una cúbica terra de ningú, i no tenen cap altra opció que confrontar-se mútuament.

És per això que hem posat un èmfasi especial a l'estètica cinematogràfica dels anys 50, de manera que cada element d'aquesta peça, des del vestuari fins a la llum i el maquillatge, hi és per crear l'univers d'un *film noir* en blanc i negre, en el qual la realitat de

les emocions es confronta amb la plasticitat proposada.

Amb aquest projecte ens agradaria aconseguir un moment poètic i oníric, molt proper al món del cinema. Sabent, ahora, que serà completament diferent, ja que el públic està

molt a prop dels intèrprets i els veu respirar, actuar i suar! Una peça que et tregui del temps, que t'enlluerni amb emocions fortes. Una peça narrativa que sigui també surrealista i abstracta, que s'ha d'entendre a través de la pròpia imaginació. Com a mínim, aquesta és la nostra ambició. ■

TRIGGER

MARIA STAMENKOVIC
GUILLAUME MARIE

LOS CREADORES DEL ESPECTÁCULO

Maria Stamenkovic Herranz (Berna, Suiza, 1976). Estudia en la Schweizerische Ballettberufsschule de Zurich y en la Rambert School of Ballet and Contemporary Dance de Londres. Entre 1998 y 2003 trabaja en Holanda con diferentes artistas visuales y coreógrafos contemporáneos de la New Dance Development School de Amsterdam. Realiza cortometrajes y fotografía (en colaboración con Vava Stojadinovic, Rocío Rodríguez, Spencer Tunick, Jan Fabre y Per Barclay). Es invitada como artista en seminarios de Portugal y Alemania e imparte talleres en Grecia, Corea del Sur y Montenegro. En 2001 se traslada a Barcelona y colabora con Sol Picó, Johannes Birringer y Lynn Lukas entre otros, y empieza así el camino de sus propias creaciones. En 2004 empieza a colaborar, como bailarina y actriz, con Jan Fabre/Troubleyn, con el que trabaja en numerosos proyectos (*The Crying Body*, *Tanhauser*, *Je suis sang*, *L'histoire des Larmes*, etc.). En Barcelona colabora con el músico e ingeniero Alex Posada, con quien crea diferentes proyectos teatrales con aplicaciones electrónicas y tecnológicas. En 2007 invita a Guillaume Marie para una performance en el Centre d'Art Santa Mònica titulada *26th of October, Barcelona 2007*. En estos momentos tiene en gira un solo en colaboración con Stephanie Thiersch. **Espectáculos** 1998 *Reministance* (en colaboración con Alex Posada), Cochrane Theater, Londres / 2004 *La fábula: The Wrong Move*, Nadine, Bruselas / 2005 *La fábula*, Teatro Curvo Semedo, Montemor-o-Novo, Portugal / 2006 *Provenance: Unknown*, Teatro Monty, Amberes, Bélgica / 2007 *Doble Durmiente*, Festival Internacional Dies de Dansa, Barcelona / 2007 *26th of October, Barcelona 2007* (en colaboración con Guillaume Marie), Centre d'Art Santa Mònica, Barcelona / 2008 *Trigger* (en colaboración con Guillaume Marie), Teatre Lliure, Barcelona. **Cortometrajes** 2002 *Deca*, Festivales Napolidanza de Italia, Zemos98 de Sevilla y Mau Mau de Barcelona / 2004 *Do U C Me You*, Galeria k4 de Saarbrücken, Alemania, y Metrónom de Barcelona / 2004 *When Parabola Takes over Thee*, Convento Montemor-o-Novo.

Guillaume Marie (Caen, Francia, 1980). Estudia en la Ecole de Danse de la Opéra de Paris (1990-1995) y en el Conservatoire National de Musique et de

Danse de Paris (1995-1999), donde se diploma. En el año 2000 empieza su carrera de intérprete con Maryse Delente/Ballet du Nord. Posteriormente trabaja durante algunos años en Holanda para Itzik Galili/Galili Dance, Susy Blok, Martin Butler y Piet Rogie/Rogie Company. A partir de 2003 colabora con Jan Fabre/Troubleyn en *Je suis sang* y participa en otros proyectos en Bélgica (Thierry Smits/Compagnie Thor, Claudio Bernardo). En 2006 participa en *Kindertotenlieder* de Gisèle Vienne y Dennis Cooper, y en 2007 en *Approcher la poussière* de Guilherme Botelho/Alías Compagnie. **Espectáculos de creación** 2005 *Cracking your smile*, CDN de Caen / 2006 *We are accidents waiting to happen* (en colaboración con Jonathan Capdevielle), Palais de Tokyo, París / 2007 *26th of October, Barcelona 2007* (en colaboración con Maria Stamenkovic Herranz), Centre d'Art Santa Mònica, Barcelona / 2008 *Trigger* (en colaboración con Maria Stamenkovic Herranz), Teatre Lliure, Barcelona. **Cortometrajes** 2007 *Private Earthquakes*, Festival Videodansa de Atenas / 2008 *Spinnen*.

LOS ESPECTÁCULOS

1998 Reministance Coreografía para tres bailarines alrededor de la figura de la Carmen de Bizet. Se desmitifica al individuo con tres intérpretes que simbolizan el alma de una persona sola. Tres cuerpos representando un cuerpo y una vida.

2004 La fábula: The Wrong Move Se empieza a materializar la investigación del sistema electrónico con el ingeniero Alex Posada. Desarrollamos una nueva interfaz para sonido y luz que es estimulada por los latidos del corazón en tiempo real por parte del intérprete. Para la primera presentación del sistema conté con la presencia de Elena de Vega, cantante lírica. Elena tenía que colocar frente a ella 200 vasos. La idea era construir un juego entre un distanciamiento hacia el público para que su voz y el sonido de los grillos pregrabados tomaran presencia en esta instalación orquestada por sus propios latidos de corazón.

2005 La fábula Creación de danza-teatro que explora la relación entre mente y cuerpo y entre individuo y sociedad. Este trabajo explora el reino de la memoria física, memoria "encarnada", para cuestionar qué es lo que se esconde detrás del retrato; es decir, qué ocurre sobre la superficie de la representación del cuerpo. La interioridad del individuo y su persona exterior, y cómo ese individuo, sea por parte del público o del propio intérprete, esta transformado por el mundo en el que vive.

2006 Provenance: Unknown Primer solo donde la tecnología encuentra la materia-

lidad. La tierra está utilizada como una materia prima que actúa en la mente del espectador como una metáfora líquida de la búsqueda por su tierra natal, para hacer un camino en la vida, para la fertilización y para nuestro viaje por la tierra de los deshechos. Los movimientos van más hacia una búsqueda por encontrar el equilibrio entre tierra y luz, suelo y cielo, la materialidad y la espiritualidad. Es sobre supervivencia. Sobre conectar con tu propia bombilla de energía. De estar aquí.

2007 Doble durmiente Trata de que el cuerpo humano encuentre y exprese su doble: su alma zoomorfa. Es una fábula que pretende poner de manifiesto mi obsesión y curiosidad sobre "lo oculto".

2007 26th of October, Barcelona 2007 Ayer éramos otros que hoy. Hoy somos otros que antes de ayer. Mañana seremos otros que después de mañana. Un encuentro entre dos intérpretes. Una improvisación entorno a la dependencia llevándola a su extremo.

2008 Trigger Proyecto que nace de la colaboración entre dos artistas con trayectorias similares que se reencuentran y deciden profundizar en sus intereses comunes: reinventar, con sus propios códigos y naturaleza, una Fábula encantada. Una obra que gira alrededor de paisajes emocionales mientras el cuerpo se convierte en mensajero y la narración, un dibujo desnudo y abstracto en el espacio. *"La verdad es irrelevante, todo es una sarta de mentiras y revisionismo histórico, no hay nada más próximo a la verdad, todo está en tu mente"*. William Burroughs

ALGUNAS RESPUESTAS. MARIA STAMENKOVIC

Nací en Suiza, mi madre es manchega y mi padre de la antigua Yugoslavia, Serbia. Desde muy joven supe que ninguna bandera me podría definir, por lo tanto empecé a viajar y a conocer culturas que podían enriquecerme y hacerme entender qué es la cultura y cómo se puede desvincular del nacionalismo. Soy nómada europea, tengo en mi sangre los paisajes y las lenguas de los países en los que viví y donde aprendí que la lengua sirve para sobrevivir y comunicar. Mi educación fue en 4 idiomas distintos, mi casa es un circo pero todos nos entendemos de esa forma. Varios personajes maravillosos que me encontré por el camino me enseñaron particularidades de la vida y para mí ha sido una vía enriquecedora explorar siempre el lado oscuro del sol.

Mi ideología política se basa en la libertad, el multiculturalismo, el diálogo y el intercambio de culturas.

Proviendo de una familia de clase

media y habiendo vivido en el capitalismo y luego más tarde en el comunismo, la enmascaración de lo que hay detrás y de lo que vemos realmente, me fascina. ¿Qué es lo que se esconde en realidad? Por ejemplo, en *Provenance: Unknown* (Procedencia: Desconocida), un trabajo que realicé durante años investigando conjuntamente con el ingeniero Alex Posada, desarrollamos un sistema electrónico a través del cual la intensidad de los latidos de mi corazón en tiempo real se convertía en una metáfora. Todo lo que se veía en la puesta en escena (la luz de las bombillas –electricidad– y la música –un antiguo vinilo de mi padre) era el ritmo interno de mi cuerpo. Cuando yo me activaba, el ritmo de mi funcionamiento biológico tenía luz y música. El ancla en este espectáculo fue el material TIERRA y era también un homenaje a la clase obrera y al genio ingeniero serbio Nikola Tesla.

Mi generación es indefinida, plutónica, estaba ahí y ahora no está y luego volverá y quién sabe cómo, porque somos todos ya unos emigrantes *forever*.

Las películas de horror han sido una gran inspiración para mí. Directores por los que tengo mucho aprecio son David Lynch, David Cronenberg, Werner Herzog, John Casavettes, David Aronovsky, los hermanos Coen, Andrej Tarkovsky, Orson Welles, Dario Argento y algunos trabajos de Jodorovsky.

En la literatura, Edgar Allan Poe. Aunque últimamente leo el periódico. Pero los eslavos han sido una inspiración profunda, los realistas franceses también y ahora la literatura americana es todo un descubrimiento.

Es imposible elegir una canción. La música es demasiado grande.

Los espectáculos que más me han marcado han sido los de Bjork, Marina Abramovic, *Enter Achilles* de DV8, *My movements are alone like a street dog* de Jan Fabre y *Kamer Kamer* de William Forsythe.

Lo que me hizo acercarme a las artes escénicas fueron los Ballets Rusos, los cuentos de Hans Christian Andersen, mi padre y la naturaleza salvaje. Para mí, el teatro era un lugar donde me podía explorar y, a través del cuerpo, concentrarme en el momento y trabajar con esa magia.

Mi interés por las artes escénicas nació como intérprete y como espectadora de la vida. Supongo que siempre he tenido la necesidad de profundizar, reflexionar y tra-

bajar sobre la existencia del ser humano y su naturaleza, convirtiendo su comportamiento y su entorno en una fantasía poética. En casa siempre montaba instalaciones con las sábanas y me inventaba personajes. En el barrio, ya desde muy pequeña, enseñaba a mis amigos a bailar y les coreografiaba. Pero recuerdo muy bien que siempre me quedaba fijada en la naturaleza, esos campos de girasoles y trigo infinitos que llevaban las ondas del sonido por el espacio. Empecé a soñar durante el día y fue a través del cuerpo como encontré el sentido para poder crear y comunicarme con los demás en un presente dado. De repente las fronteras desaparecen y hay un retorno al cuerpo. Es todo un ritual donde el caos también tiene su espacio.

En mi carrera como intérprete, ha sido una experiencia importante colaborar con artistas como Jan Fabre. Con él he podido explorar los límites del cuerpo y la mente, la disciplina y la vocación. Lo mismo con Marina Abramovic, una artista con la que he podido compartir pensamientos e intercambiar opiniones. El diálogo es muy importante para mí, por eso prefiero trabajar en colaboración, porque pone el ego del artista al límite, hasta que lo sobrepasa y llegas a otro lugar, al lugar de tu verdadera posibilidad de creación e imaginación.

Como espectadora, lo que busco es sentir, ver y oír el universo del artista. Tener espacio para la imaginación.

En realidad me dirijo a cualquier espectador, pero siempre me ha gustado el espectador que viene a por la experiencia ritual del teatro. Me gustaría especialmente llegar a Javier Bardem, jeje... A mi padre, en realidad.

El público es un espejo que permite a la obra acontecer. Y es también gente que ha comprado la entrada y que por alguna razón ha venido al teatro.

**ALGUNAS PREGUNTAS.
MARIA STAMENKOVIC
y GUILLAUME MARIE**

¿Qué papel juega la improvisación en vuestro trabajo?

MARIA/GUILLAUME.- La improvisación siempre está presente, pero con *Trigger* nos hemos permitido adentrarnos más en la improvisación guiada. Crear escenas tan cinematográficas que la improvisación está cada vez más y más dirigida. Los dos somos una especie de maniacos del control, así que era muy interesante ver cómo cada uno dirigía al otro al tiempo que improvisaba.

¿Qué papel tiene la danza en vuestro trabajo?

MARIA/GUILLAUME.- Es la manera de convertir el cuerpo funcional en un cuerpo poético. En *Trigger*, utilizamos el cuerpo como receptor de nuestras influencias educativas y de los comportamientos corporales personales.

La fugacidad de la obra... ¿Cómo os relacionáis con el carácter efímero del teatro?

MARIA.- Es fantástico, siempre hay que seguir trabajando, es un material o un objeto que no termina nunca. Pero también consiste en un momento y en una experiencia que compartes. Hay momentos en la vida en que tienes un público delante de ti y sabes que es una noche mágica. Normalmente, en Francia, he tenido experiencias increíbles en este sentido. El público está muy metido y esto hace que la vida y el arte sean tan importantes y especiales. Penetras en la mente o el corazón de alguien durante un segundo y luego él sólo puede recordar que se ha dicho algo... algo en el pasado... Por lo menos, después, tienes historias para contar.

GUILLAUME.- Por eso me gustan las artes escénicas, porque al final de un proyecto no hay ningún objeto, sólo existes en la memoria de la gente.

¿Hay algún espacio de reflexión teórica que sintáis próximo a vuestro trabajo?

MARIA/GUILLAUME.- No juzgamos las cosas con los ojos de lo que está bien o lo que está mal, sino más por la necesidad de permitir que nuestro universo experimente con la belleza, con sus colores, desde la luz hasta la oscuridad.

¿Cuáles son vuestros autores de referencia, en términos de pensamiento?

MARIA.- Erich Fromm, Nietzsche, Gurdjieff, Antonin Artaud.

GUILLAUME.- Hermann Hesse.

¿Qué preguntas haríais a un creador escénico?

GUILLAUME.- ¿Cómo sigues sorprendiéndote al cabo de tantos años?

MARIA.- ¿Si tuvieras otra oportunidad en la próxima vida...?

¿Cuáles son las cualidades que más valoráis en un intérprete?

MARIA.- Verdad y misterio.

GUILLAUME.- La honestidad. Me gusta cuando un intérprete me hace creer que está actuando lo que es.

¿Como entendéis los límites, en vuestro trabajo, entre intérprete y personaje, entre realidad y ficción?

Como diría Jodorowsky, sólo puedes darte cuenta de lo que has hecho una vez que estás muerto.

¿En qué momento de vuestra trayectoria os encontráis?

MARIA.- Contextualizando mi vida tras haber llegado de Bélgica a España (Cataluña), y de ahí a Nueva York. Guardando las experiencias del pasado y

dejando paso a otras. Entrando más profundamente también en el mundo del cine.

GUILLAUME.- Ahora siento que quiero crear todavía más, explorar y compartir mi universo, penetrar en él y retorcerlo.

Palabras claves en vuestro trabajo, hoy.

MARIA.- Transformación de uno mismo, tierra de nadie, energía y paciencia.

GUILLAUME.- Poético, fantástico y simbólico.

¿Qué os gustaría conseguir en el próximo espectáculo?

MARIA.- Un viaje interesante.

GUILLAUME.- A mí también!

¿Qué es lo que más detestáis ver en un escenario?

MARIA.- Trabajo fácil.

GUILLAUME.- Entretenimiento. Entiendo que tiene que existir y que a la gente le gusta, pero para mí el teatro es un lugar que te confronta, que te ofrece emociones que no puedes sentir en la vida real. El teatro es tradicionalmente un lugar para compartir puntos de vista, incluso los más extremos. Creo que es importante para una sociedad democrática que el teatro mantenga su función.

MARIA.- Eres tan francés...

¿Qué es lo que más os emociona ver en un escenario?

MARIA.- Las tripas de alguien.

GUILLAUME.- A mí también. Me gusta cuando la gente desafía al público, cuando se arriesga de varias maneras. Si consigo creerlo, puede conmoverme profundamente, generándome un montón de emociones distintas. Cuando veo una pieza muy buena, puedo quedarme temblando un par de horas. En ese momento no soy yo mismo y siento que he experimentado algo. Es una sensación maravillosa. Pero muy escasa.

Una obra de teatro del repertorio textual que os gustaría montar, aunque probablemente no lo hagáis nunca.

MARIA.- Shakespeare.

GUILLAUME.- *Antígona*.

TRIGGER.

**GUILLAUME MARIE
y MARIA STAMENKOVIC**

Trigger surgió de una colaboración previa

para el Centro de Arte Santa Mònica. Al obtener la posibilidad de continuar investigando sobre la Independencia/Dependencia entre dos personas, empezamos a interesarnos en una anécdota, en particular lo sucedido entre William Burroughs y la muerte de Joan Vollmer.

Un noche de 1953, al intentar vender un arma para conseguir algo de dinero y drogas, Burroughs mató a su esposa, Joan. Provocándose uno al otro constantemente, habían decidido conjuntamente jugar a la leyenda de Guillermo Tell: ella se puso un vaso en su cabeza y él disparó. La mató en el acto. Tras la muerte de ella, William empezó su carrera literaria.

En la cronología de su relación, es interesante observar que habían alcanzado una tensión tan grande entre ellos, un clima tal, que nunca fue posible aclarar si la muerte de Joan fue realmente un asesinato o bien un accidente.

A partir de esta anécdota, que se ha convertido en legendaria, empezamos a investigar y fantasear. Queríamos explorar la especificidad de dos personas que alcanzan un grado de tensión en el cual la comunicación se convierte en barrera y cada acción resulta un ataque o un juego de poder respecto al otro.

Desde ahí comenzamos a establecer lo siguiente:

1. EL PAISAJE VISUAL
2. EL MEDIO CON EL QUE QUEREMOS COMUNICAR
3. LOS ARTISTAS
4. Y QUÉ NO QUEREMOS

Utilizamos la idea de un marco, como cuando miras a través de una cámara. Nos parecía importante que la narración se pudiera desarrollar después, cuando estuviéramos en el estudio. Elegimos crear el guión durante los ensayos, pero antes habíamos reunido historias, imágenes y escritos personales que los dos habíamos acumulado a lo largo de los

años. De todo ello escogimos lo que era mejor para crear los dos personajes. Más tarde, cada uno trabajó individualmente antes de encontrarnos y trajo ideas en forma de escritos breves, escenas e imágenes filmadas.

Los dos procedemos de terrenos y técnicas artísticas similares, como son la *performance* clásica y moderna y las artes visuales, y también compartimos el vínculo con la cinematografía. Este trabajo está construido entorno a imágenes y a una compleja coreografía arquitectónica donde el cuerpo se convierte en el mensajero y la narración en una pintura abstracta.

Los dos personajes que hemos creado están atormentados por sus emociones, y el movimiento ha resultado ser la única vía para expresar su frustración y su tensión. Estos personajes están atrapados en el territorio de una cúbica tierra de nadie, y no tienen otra elección que confrontarse mutuamente.

Para eso, hemos dado un énfasis especial al estetismo cinematográfico de los años 50, de modo que cada elemento de esta pieza, desde el vestuario hasta la luz y el maquillaje, está para crear el universo de un *film noir* en blanco y negro, donde la realidad de las emociones se confronta con la plasticidad propuesta.

Con este proyecto, nos gustaría conseguir un momento poético y onírico, muy cercano al mundo del cine. Sabiendo, al mismo tiempo, que será completamente distinto, ya que el público está muy cerca de los intérpretes, y les ve respirar, actuar y sudar! Una pieza que te saque del tiempo, que te deslumbre con emociones fuertes. Una pieza narrativa que sea también surrealista y abstracta, en la que uno debe entender a través de su propia imaginación. Por lo menos, ésta es nuestra ambición. ■

MARIA STAMENKOVIC
GUILLAUME MARIE

SHOW CREATORS

Maria Stamenkovic Herranz (Berne, Switzerland, 1976). Studied at the Schweizerische Balletterburschule in Zurich and at the Rambert School of Ballet and Contemporary Dance in London. From 1998 to 2003 she worked in Holland with different visual artists and choreographers from the New Dance Development School of Amsterdam. She produced short films and photography (in collaboration with Vava Stojadinovic, Rocio Rodriguez, Spencer Tunick, Jan Fabre and Per Barclay). She was a guest artist at seminars in Portugal and Germany and taught workshops in Greece, South Korea and Montenegro. In 2001 she moved to Barcelona and worked with Sol Picó, Johannes Birringer and Lynn Lukas among others, and thus began the path towards her own creations. In 2004 she started collaborating, as dancer and actress, with Jan Fabre/Troubleyn, with whom she worked on numerous projects (*The Crying Body*, *Tanhauser*, *Je suis sang*, *L'histoire des Larmes*, etc.). In Barcelona she started working with musician and engineer Alex Posada, with whom she created different theatrical projects with electronic and technological applications. In 2007 she invited Guillaume Marie for a performance at the Centre d'Art Santa Mònica titled *26th of October, Barcelona 2007*. At present she is touring with a solo performance in collaboration with Stephanie Thiersch. **Shows** 1998 *Reminixistance* (in collaboration with Alex Posada), Cochrane Theater, London / 2004 *La fábula: The Wrong Move*, Nadine, Brussels / 2005 *La fábula*, Teatro Curvo Semedo, Montemor-o-Novo, Portugal / 2006 *Provenance: Unknown*, Teatre Monty, Antwerp, Belgium / 2007 *Doble Durmiente*, Dies de Dansa International Festival, Barcelona / 2007 *26th of October, Barcelona 2007* (in collaboration with Guillaume Marie), Centre d'Art Santa Mònica, Barcelona / 2008 *Trigger* (in collaboration with Guillaume Marie), Teatre Lliure, Barcelona. **Short Films** 2002 *Deca*, Festivals: Napolitananza in Italy, Zemos98 in Seville and Mau Mau in Barcelona / 2004 *Do U C Me You*, Galeria K4 in Saarbrücken, Alemania, i Metrònom de Barcelona / 2004 *When Parabola Takes over Thee*, Convent Montemor-o-Novo. **Guillaume Marie** (Caen, France, 1980). Studied at the Ecole de Danse of the Opéra de Paris (1990-1995) and at the

Conservatoire National de Musique et de Danse in Paris (1995-1999), where he graduated. In the year 2000 he started his career as a performer with Maryse Delente/Ballet du Nord. Later he worked for several years in Holland for Itzik Galili/Galili Dance, Susy Blok, Martin Butler and Piet Rogie/Rogie Company. From 2003 he collaborated with Jan Fabre/Troubleyn in *Je suis sang* and took part in other projects in Belgium (Thierry Smits/Compagnie Thor, Claudio Bernardo). In 2006 he took part in *Kindertentelieder* by Gisèle Vienne and Dennis Cooper, and in 2007 in *Approcher la poussière* by Guilherme Botelho/Alas Compagnie. **Creative Shows** 2005 *Cracking your smile*, CDN in Caen / 2006 *We are accidents waiting to happen* (in collaboration with Jonathan Capdevielle), Palais de Tokyo, Paris / 2007 *26th of October, Barcelona 2007* (in collaboration with Maria Stamenkovic Herranz), Centre d'Art Santa Mònica, Barcelona / 2008 *Trigger* (in collaboration with Maria Stamenkovic Herranz), Teatre Lliure, Barcelona. **Short Films** 2007 *Private Earthquakes*, Athens Videodance Festival / 2008 *Spinnen*.

THE SHOWS

1998 Reminixistance Choreography for three dancers around the figure of Bizet's Carmen. The individual is demystified, in this case with three dancers symbolising the soul of a single person. Three bodies representing one body and one life.

2004 La fábula: The Wrong Move Research into the electronic system began to materialise together with engineer Alex Posada. We developed a new interface for sound and light that is stimulated by the performer's heartbeats in real time. For the first presentation of the system, I was lucky to count on the presence of lyrical singer Elena de Vega. Elena had to put 200 glasses in front of her. The idea was to build a game between a distancing towards the audience so that her voice and the pre-recorded sound of the crickets took on body in this installation orchestrated by the beats of her own heart.

2005 La fábula Dance-theatre creation that explores the relationship between mind and body and between individual and society. This work explores the domain of the physical memory, a memory "incarnate" in order to question what hides behind the portrait; in other words, what happens above the surface of representation of the body. The interiority of the individual and his exterior persona, and how this individual, whether on behalf of the audience or the performer himself, is transformed by the world in which he lives.

2006 Provenance: Unknown First solo in

which technology finds materiality. The earth is used as a raw material where it acts in the mind of the spectator as a liquid metaphor in the search for the land of birth, to make a path in life, for fertilisation and for our voyage through the wasteland. The movements head more towards a search for finding balance between earth and light, sun and sky, materiality and spirituality. It is about survival. About connecting with your own source of energy. About being here.

2007 Doble durmiente An attempt to make the human body find and express its double: its zoomorphic soul. It is a fable that aims to make manifest my obsession with and curiosity about "the hidden".

2007 26th of October, Barcelona 2007 Yesterday we were different to today. Today we are different to tomorrow. Tomorrow we will be different to the day after tomorrow. A meeting between two performers. An improvisation that revolved around dependency taken to an extreme.

2008 Trigger A project born of the collaboration between two artists with similar careers that meet each other once more and decide to explore in depth their common interests: to reinvent, with their own codes and nature, an enchanted fable. A work that revolves around emotional landscapes while the body becomes a messenger and narration a naked and abstract drawing in space. *"The truth is irrelevant, it is all a pile of lies and historical revisionism, there is nothing close to the truth, it's all in your mind"*. **William Burroughs**

SOME ANSWERS.

MARIA STAMENKOVIC

I was born in Switzerland; my mother is from Castilla la Mancha and my father from the former Yugoslavia, Serbia. From a very young age I knew that no flag could ever define me, therefore I started travelling and discovering cultures that could enrich me and make me understand what culture is and how it can be separated from nationalism. I am a European nomad, in my blood I carry the landscapes and languages of the countries in which I have lived and where I learned that language helps to survive and communicate. My education was in 4 different languages, my house is a circus but we all understand each other that way. Several marvelous characters that I met along the way showed me particularities of life and for me it has been an enriching route to explore always the dark side of the sun.

My political ideology is based on freedom, multiculturalism, dialogue and the exchange of cultures.

Coming from a middle-class family and

having lived under capitalism and later under communism, the masking of what we really see and of what is behind it, fascinates me. What is hidden in reality? For example, in Provenance: Unknown, a work that I produced over years, researching together with engineer Alex Posada, we developed an electronic system through which the intensity of my heartbeats in real time was converted into a metaphor. Everything that could be seen in the staging (the light of the bulbs – electricity – and the music – an old vinyl belonging to my father), was the internal rhythm of my body. When I was activated, the rhythm of my biological functioning had light and music. The anchor in that show was the material EARTH and it was also a tribute to the working class and to the Serbian engineering genius Nikola Tesla.

My generation is undefined, plutonic, it was there and now it is not there and then it will return and who knows how, because we are all now immigrants forever.

Horror films have been a great inspiration for me. There are directors I value highly such as David Lynch, David Cronenberg, Werner Herzog, John Casavettes, David Aronovsky, hermanos Coen, Andrej Tarkovsky, Orson Welles, Dario Argento and some works by Jodorovsky.

In literature, Edgar Allan Poe. Although lately I read the newspaper. But the slaves were a deep inspiration, the French realists too, and now American literature is a complete discovery.

It is impossible to choose a song. Music is too vast.

The shows that have marked me most were those by Bjork, Marina Abramovic, *Enter Achilles* by DV8, *My movements are alone like a street dog* by Jan Fabre and *Kamer Kamer* by William Forsythe.

What made me turn to the performing arts were the Russian Ballets, the tales of Hans Christian Andersen, my father and the natural wildlife. For me, the theatre was a place where I could explore myself and through my body concentrate on the moment and work with that magic.

My interest in the stage arts was born as an actor and as a spectator of life. I suppose that I have always had the need to think in depth, reflect and work on the existence of the human being and its nature, converting its behaviour and its environment into a poetic fantasy. At home I was always building installations with the sheets and inventing characters. In the neighbourhood, from a very young age, I

would teach my friends how to dance and choreograph for them. But I remember very well that I always ended up observing nature, those fields of infinite sunflowers and wheat that took the sound waves through space. I started to dream during the day and it was through my body that I found the way to be able to create and communicate with others in a given present. Suddenly the frontiers disappear and there is a return to the body. It is a whole ritual where chaos also has its space.

In my career as an actress, it has been an important experience to work together with artists such as Jan Fabre. With him I was able to explore the limits of body and mind, discipline and vocation. The same goes for Marina Abramovic, an artist with whom I have been able to share thoughts and exchange opinions. Dialogue is very important for me, for that reason I prefer to work in collaboration, because it puts the artist's ego at the limit, until you go past it and reach another place, the place of your true possibility of creation and imagination.

As a spectator, what I look for is to feel, see and hear the universe of the artist. To have space for the imagination.

In reality I address any spectator but I have always liked the spectator who comes for the ritualistic experience of theatre. I would especially like to reach Javier Bardem... haha... My father, in fact.

The audience is a mirror that allows the work to happen. And it is also people that have bought the entry ticket and for some reason have come to the theatre.

SOME QUESTIONS.
MARIA STAMENKOVIC
and GUILLAUME MARIE

What role does improvisation play in your work?

MARIA/GUILLAUME. Improvisation is always present, but with *Trigger* we have allowed ourselves to make greater inroads into guided improvisation. Creating such cinematographic scenes that the improvisation is increasingly more and more directed. The two of us are a kind of control maniacs, so it was very interesting to see how each directed the other while improvising at the same time.

What role does dance play in your work?

MARIA/GUILLAUME. It is the way of converting the functional body into a poetic body. In *Trigger*, we use the body as receiver of our educational influences and of personal corporal behaviours.

The fleeting nature of the work ... How do you relate with the ephemeral nature

of theatre?

MARIA. It's fantastic, you always have to carry on working, it is a material or an object that never ends. But also it consists of a moment and an experience that you share. There are moments in life that you have an audience before you and you know that it is a magical night. Normally, in France, I have had incredible experiences in this sense. The audience is very much into the show and this makes life and art so important and special. You penetrate someone's mind or heart for a second and then he can only remember that someone said something to him... something in the past... At least, later, you have stories to tell.

GUILLAUME. That is why I like the performing arts, because at the end of the project there is no object, you only exist in people's memory.

Is there some space for theoretical reflection that you feel close to your work?

MARIA/GUILLAUME. We do not judge things with the eyes of what is good or what is bad, but rather the need to allow our universe experiment with beauty, with its colours, from light to darkness.

What are your reference authors, in terms of thinking?

MARIA. Erich Fromm, Nietzsche, Gurdjieff, Antonin Artaud.

GUILLAUME. Hermann Hesse.
What question would you ask a stage creator?

GUILLAUME. How do you continue to be surprised after so many years?

MARIA. If you had another opportunity in your next life ...?

What are the qualities you most value in an actor?

MARIA. Truth and mystery.
GUILLAUME. Honesty. I like it when an actor makes me believe that what he is acting is what he is.

How do you understand the limits, in your work, between actor and character, between reality and fiction?

As Alejandro Jodorowsky would say, you can only realise what you have done once you are dead.

At what moment in your career do you find yourselves now?

MARIA. Contextualising my life after arriving from Belgium to Spain (Catalonia) and from there to New York. Keeping the experiences of the past and letting others pass. Also entering more deeply into the world of cinema.

GUILLAUME. Now I feel that I want to create even more, explore and share my universe, penetrate it and twist it around.

Key words in your work, today.

MARIA. Self transformation, no-man's land, energy and patience.

GUILLAUME. Poetic, fantastic, and symbolic.
What would you most like to achieve in

your next show?

MARIA.- An interesting journey.

GUILLAUME.- Me too!

What do you most hate seeing on a stage?

MARIA: Easy work.

GUILLAUME.- Entertainment. I understand that it has to exist and that people like it, but for me the theatre is the place that confronts you, that offers you emotions that you cannot feel in real life. The theatre is traditionally a place for sharing points of view, even the most extreme. I think that it is important for a democratic society that theatre maintains its function.

MARIA.- You are so French ...

What does it most excite you to see on stage?

MARIA.- Someone's guts.

GUILLAUME.- Me too. I like it when people challenge the audience, when they take risks in several ways. If I manage to believe it, I can be very deeply moved, with a load of different emotions being generated. When I see a very good play, I can shake for a couple of hours afterwards. At that moment I am not myself and I feel that I have experienced something. It is a marvellous sensation. But very rare.

A theatrical work from the textual repertoire that you would like to stage, although you probably never will.

MARIA.- Shakespeare.

GUILLAUME.- *Antigone*.

TRIGGER.

**GUILLAUME MARIE
and MARIA STAMENKOVIC**

Trigger emerged based on a prior collaboration for the Centro de Arte Santa Mònica. On obtaining the possibility of continuing to research into Independence/Dependency between two people, we started to take interest in an anecdote, especially what happened with William

Burroughs and the death of Joan Vollmer.

One night in 1953, when trying to sell a weapon in order to get money and drugs, Burroughs killed his wife, Joan. Constantly provoking each other, they had decided together to play the game of the legend of William Tell: she put a glass on her head and he fired the shot. He killed her instantly. After her death, William began his literary career.

In the chronology of their relationship, it is interesting to observe that they had reached such a tension between them, such a climax, that it was never possible to clarify whether Joan's death was really murder or whether it was an accident.

Based on this anecdote, which has become legendary, we started to investigate and fantasise. We wanted to explore the specificity of two people that reach a degree of tension in which communication becomes a barrier and every action turns out to be an attack or a power game with respect to the other.

From there we started to establish the following:

1. THE VISUAL LANDSCAPE
2. THE MEDIUM WITH WHICH WE WANT TO COMMUNICATE
3. THE ARTISTS
4. AND WHAT IT IS WE DO NOT WANT

We use the idea of a frame, like when you look through a camera. We thought it was important that the narration could be developed afterwards, when we were in the studio. We chose to create the script during the rehearsals, but beforehand we had brought together stories, images and personal texts that the two of us had accumulated over the

years. From all this we chose what was best for creating the two characters. Later, each of us worked individually before we met and brought ideas in the form of brief texts, scenes and filmed images.

Both of us come from similar fields and artistic techniques, such as classical and modern performance and the visual arts, and we also share a link with cinematography. This work is built around images and a complex architectural choreography where the body becomes a messenger and the narration an abstract painting.

The two characters that we have created are tormented by their emotions, and movement has turned out to be the only route for expressing their frustration and tension. These characters are trapped in the territory of a cubic no-man's land, and they have no other choice than to mutually confront each other.

For this, we have given special emphasis to the cinematographic aestheticism of the 1950s, so that each element in this play, from the wardrobe to the lighting and make-up, exists to create the universe of a *film noire* in black and white, where the reality of the emotions is confronted with the proposed plasticity.

With this project we would like to achieve a poetic and dreamlike moment, very close to the word of cinema. Knowing, at the same time, that it will be completely different as the audience is very close to the actors, and sees them breathe, act and sweat! A play that takes you out of time, which dazzles you with strong emotions. A narrative piece that is also surrealist and abstract, in which one must understand through one's own imagination. At least, that is our ambition. ■